

בעניין: 1. אבו תבאנה,

עצור באגף החקירות בכלא השיקמה

2. המוקד לחגנת פרט

שנים ע"י ב"כ עו"ד אנדרה רוזנטל

מספר רישיון 11864

מרח' יפו 33, ירושלים 94221

טלפון 250458, פקסימיליה 259626

העותרים

נגד

שרות הבטחון הכללי

המשיב

עתירה למתן צו על תנאי וצו ביניים

כבוד בית המשפט מתבקש להזמין את המשיב לבוא וליתן טעם מדוע הוא

(א) מטלטל את עותר מספר 1;

(ב) מחזיק את העותר מספר 1 בתגוחה מכאיבה הקרויה "שבאח";

(ג) מונע מהעותר שינה

כסעד ביניים מתבקש בית המשפט הנכבד להורות על הפסקת שימוש בכוח נגד עותר מספר 1 עד לדיון בעתירה זו.

כן מתבקש בית המשפט הנכבד לקבוע מועד לדיון דחוף בעתירה זו. עוד מתבקש בית המשפט להורות על הזמנת עותר מספר 1 לדיון בעת שמיעת העתירה.

ואלה נימוקי העתירה:

1. עותר מספר 1 הינו תושב חברון, יליד 1965, אשר נעצר ביום 3.3.1996.

2. א. ביום 10.3.1996 הועבר עותר מספר 1 לאגף החקירות בכלא שיקמה, שבאשקלון, ונחקר על ידי המשיב.

ב. חקירתו החלה ביום 10.3.1996 בסמוך לשעה 17:35 והסתיימה ב-18:25, עת שהוא הועבר ל"המתנה". הוא ישב על ספסל נמוד יחד באזורים מאחורי גבו, תלוי באיזורים שם

על ראשו.

ג. עותר מספר 1 נשאר כך עד להמשך חקירתו למחרת היום בשעה 08:55 שנמשכה עד לשעה 12:30. בתום חקירה זו הוא שוב חועבר להמתנה עד לשעה 14:25, או התחדשה חקירתו עד לשעה 17:25. במהלך יום זה טולטל עותר מספר 1 בשתי הזרמנויות שונות; בפעם הראשונה בנוכחות שלושה חוקרים ובפעם השניה ע"י חוקר אחד. בעת הטלטול ידיו היו באזיקים; בגדיו נקרעו.

בסיום חקירות אלו הוא נשלח להמתנה.

ד. חקירתו החלה שוב ביום 13.3.1996 בשעה 10:15 עד לשעה 11:20 בה החקירה הופסקה כדי לאפשר נוכחותו בפני שופטת משפטאית אשר מונתה ע"י מפקד האזור לדון בבקשת המשיטרה להאריך את מעצרו.

ה. בעת הטלטול חוקריו איימו עליו כי גורלו יהיה דומה לגורלו של עבדל צאמר חריזאת, אשר מת כתוצאה מטלטול, וכן איימו עליו כי הוא יעא מהחקירה בעגלה.
ו. עותר מספר 1 לא ישן תקופה של 64 שעות, כפי טעולה מפירוט זכרונות הדברים המתוארות לעיל.

3. כתוצאה מהטלטול עותר מספר 1 סובל מכאבי ראש.

4. במהלך חקירת עותר מספר 1 חוקריו מצווים עליו לקרוע ולהשאר באותו המצב לפדקי זמן שונים. זאת ועוד שאחר מחוקריו הרף את ראשו לתוך שולחן בחדר החקירות בסמוך לאחר טלטוליו.

5. כתוצא משיטות החקירה ידיו וכרוסוליו של עותר מספר 1 נפוחות.

6. תצהיר עותר מספר 1 דצ"ב ומסומן באות ע' 1.

7. עותרת מספר 2 הינה עמותה, אשר שמה לה למטרה לסייע לאנשים שנפלו קורבן למעשי אלימות, התעמרות או קיפות זכויות בסיסיות מצד רשויות המדינה (ובהן גם רשויות מקומיות), במיוחד לאלה הזקוקים לעזרה בהעברת תלוניהם לרשויות אלה, וכן להגן על הזכויות הבסיסיות בכל דרך נוספת, כולל פנייה לערכאות, ובכלל זה - עחירה לבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט גבוה לצדק, בין בשמו של אדם הטוען כי זכות בסיסית שלו נפגעה ובין בעותר ציבורי.

8. ביום 13.3.1996 התקיים דיון בפני בית משפט הצבאי בעזה במושבו בין כותלי כלא השיקמה שליד אשקלון ונמסר כי עותר מספר 1 עצור בגין חשד לחברות ופעילות בארגון בלתי חוקי. מעצרו הוארך ב-21 יום.

כן מבקש לציין עותר מספר 1 כי הוא היה עצור מנהלי בשנת 1994 לתקופה של חמישה חודשים.

9. העותרים טוענים כי טלטולו וכן החזקתו של עותר מספר 1 בתנוחה המתוארת לעיל, ובכל תנוחה מכאיבה אחרת, אינם חוקיים. המעשים שמבצעים חוקריו נגדו הינן מוגדרות בסעיף 1 לאמנה נגד עינויים ונגד יחס ועונשים אכזריים, בלתי אנושיים או משפילים אשר אושרה ע"י חמרינה ביום 4.8.1991 ונכנסה לתוקף כלפי ישראל ביום 2.11.1991. שם עינויים חוגדרו כלהלן:

"לעניין אמנה זו, תמונה "עינויים", הוראתו מעשה אשר באמצעותו נגרם במכוון לאדם כאב או סבל חמור, בין אם פיזי, בין אם מנטלי, במטרה להוציא ממנו או מאדם שלישי מידע או הוראה, להענישו על מעשה שביצעו, או נחשד בביצועו, הוא או אדם שלישי..."

10. הנשיב מצדיק השימוש באמצעי החקירה הנ"ל, אשר הינם פסולים, בהסתמך על סעיף 34 י"א לחוק העונשין, התשל"ז, דהיינו חגנת הצורך.

סעיף 34 י"א קובע כי רק כאשר המעשה היה דרוש ב"אופן מידי" וכאשר קיימת סכנה מוחשית של פגיעה חמורה.

במקרה דנן, עותר מספר 1, נעצר ביום 3.3.1996 ובמהלך עשרה ימים החזוק במעצר ללא כל חקירה.

רק בהגיעו לכלא השיקמה בשיעות הצהריים יום 10.3.1996 החלה הקידתו בסמוך לשעה

17:00 ונעשה שימוש במגוון אמצעי חקירה אלימים. לפיכך יטענו העותרים שאין כל מיידיות בחקירה כה אלימה והראיה מעצרו ללא חקירה כלשהי למשך שבעה ימים שלמים עד להבאתו לכלא שיקמה. דבר המלמד שאין כל מיידיות בחקירה מסוג זה.

מחד נעשה שימוש באמצעי אשר מטרתו להטיש את הנחקר, דהיינו מניעת שינה. או בלשון

Gisli H. Gudjonsson, The psychology of Interrogations, Confessions and

Testimony, "There is considerable evidence that lack of sleep impairs mental

functioning, especially if it continues for 2 or 3 days."

ספר רצ"ב ומסומנים באות ע' 2.

מאידך נעשה שימוש באמצעי אליים ואף קיצוני, הטלטול אשר השלכותיו אינן ידועות.

לעניין זה תלויה ועומדת עתירה עיקרונית אשר הוגשה ע"י האגודה לזכויות האזרח בישראל (בג"צ 4054/95).

11. בית המשפט הנכבד דן ופסק בעבר, עוד לפני חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, כי אין סמכות להחדיר אל תוך גופו של עצור או אסיר חוקן כדי לגלות סמים, גם אם קיים חשד שהוא מחזיק בגופו סם מסוכן.

ראה: קטלן נ' שרות בתי הסוהר פ"ד לד (3) 294

12. א. העותרים מבקשים להפנות ל- Hudson v. McMillian 112 S.Ct 995 (1992) בו נדרש

בית המשפט העליון בארה"ב להכריע בשאלה האם בעת הפעלת כוח נגד Hudson, אסיר, על ידי McMillian, סוהר, נגרם כאב או סבל המורים, או שיש בהפעלתו אכזריות או חוסר אנושיות, אשר פגעו בזכויותיו.

ב. כבוד השופט Blackmun ב-Hudson v. McMillian, שם, בע' 1002, קובע כי:

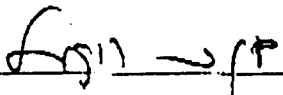
The Court today appropriately puts to rest a seriously misguided view that pain inflicted by an excessive use of force is actionable under the Eighth Amendment only when coupled with "significant injury," e.g., injury that requires medical attention or leaves permanent marks.

...

I otherwise join the Court's solid opinion and judgment that the Eighth Amendment does not require a showing of "significant injury" in the excessive-force context.

12. הנותנים מבקשים לציין כי העתק מעתירה זו, על נספחים שוגר יחד עם הגשתה למחלקה לחקירות שוטרים שליד משרד המשפטים, אולם אין בהגשת התלונה עצמה כדי לבוא לעזרתו של עותר מספר 1 הנתון בעת בחקירה אלימה וקשה.
13. אשר-על-כן מהבקש בית המשפט הנכבד ליתן את הצווים המבוקשים ולהפכם להחלטיים.

ירושלים, היום ה-13.3.1996

 אנדרה רוזנטל, עו"ד
 ב"כ העותרים